

# ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ



ISSN 1310-8654

БРОЙ 8 ГОДИНА XVIII 2009 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

## В БРОЯ



Джоел Б. Грийн,  
професор по  
Нов завет в  
теологичната  
семинария „Фулър“

## ИЗЛИЗАНЕ ОТ ТЯЛОТО?

Четете на стр. 3



П-р Цанко Митев

## В БИТКА С ХАОСА

Четете на стр. 5



## „ПРИКЛЮЧЕНИЕ В ЕРУСАЛИМ“

Четете на стр. 6



# it's your Turn

## Твой ред е!

**Това беше мотото на Общоевропейския младежки конгрес, който се проведе в Мюнхен това лято от 5 до 8 август.**

Мюнхен, който традиционно е домакин на бирени фестивали, сега прие над 3000 младежи адвентисти от цяла Европа и Близкия изток. Три дивизии чрез своите делегации присъстваха и участваха в събитието.

За младежите адвентисти от България това беше третият конгрес, в който участват организирано (след Лисабон и Вроцлав). Този път групата беше два пъти по-многобройна от предишните - цели 67 души и вече със самочувствието на страна, членка на Европейския съюз.

Пътуването бе част от приключението на един конгрес. Представите си какво е да пътуваш в пълен автобус от София до Мюнхен. Като разстояние това е не повече от 1 500 км. в едната посока, но като време отне 38 часа. Може да изглежда кошмарно, но когато компанията е весела и пътуването е разнообразно с туризъм, тогава дългите часове минават бързо и досадата отстъпва място на очакването. На отиване маршрутът включваше Будапеща и Виена, а на връщане - Венеция и Загреб.

Друга част от приключението на един младежки конгрес е битовата страна - настаняване и хранене. Всички делегати бяха настанени в училища; нощуването бе в класните стаи на неопрени, глошеци, спални чували или върху онова, на което всеки участник сам си беше „постла“. Българската група сподели един „училищен покрив“ с румънската, датската, балтийската и голяма немска група от Норт Рейн, Вестфалия.

Продължава на стр.7





За повечето хора на Запад самата идея за наказание заради ерес се свързва с времето преди четири-пет века, когато испанските инквизитори подлагали инакомислещите на мъчения, а руските царе изгаряли живи цели общности от изповядващите краен традиционализъм староверци. Повечето религии са започнали като ереси. И днес представата за „ерес“ все още значи нещо. Всяка общност, изградена около някаква идея, принцип или цел (от любителите на лова на лисици до фройдиистките психотерапевти) винаги ще се сблъсква с тежки спорове за това докъде се простират границите на тази общност и доколко може да се разтегне смисълът на нейните основополагащи аксиоми. Но една от отличителните черти на цивилизованото и толерантно общество е, че споровете в свободно създадените групи - религиозни или други - протичат мирно. А ако тези полемики водят до разделения и нови групи, това също трябва да бъде мирен процес без насилие или принуда.

Затова е толкова потискащо да откриеш, че в сърцевината на една от големите световни религии - исляма - все още се отправят взаимни обвинения в ерес по насилствен и заплашителен начин с надеждата да се затвори устата на критиците. Последният обект на подобни обвинения е египетският учен Сайед ал Кимани, чието име нашумя, след като той се съгласи да приеме награда от полусветските културни институции в своята страна. В работата си, която би

изглеждала незначителна от гледна точка на Запада, Кимани прилага познатите методи на емпиричното изследване към ранната история на исляма.

Както често се случва в днешно време, той е заплашен не от наказание от властите в собствената си страна, а от потенциално смъртоносните последици на това да бъде осъден като еретик от няколко влиятелни групи в размирния свят на египетския ислям. В ушите на фанатичите подобно осъждане звучи като призив да излязат и да си извоюват небесна награда, като убият виновника.

Смъртта като следствие от обвиненията в ерес е само част от по-широкия проблем за несъвместимостта на фундаменталисткия ислям с правата на човека. В своята най-голяма строгост ислямското право предвижда смъртно наказание за този, който извърши „апостасия“ (вероотстъпничество). В най-очевидния смисъл това се отнася до хора, които открито приемат друга религия. В много мюсюлмански страни законът или общественят натиск правят подобен избор почти невъзможен. Това е строго ограничаване на религиозната свобода.

Тя обаче се нарушава по също толкова коварен начин, когато отправящите обвинения събират в едно апостасията и ереста, твърдейки, че човек, претендиращ да е мюсюлманин, е съгрешил, защото е предлагал неверни тълкувания. Почти невъзможно е „виновникът“

да опровергае това. Колкото и силно да протестира, че е останал верен на исляма, обвинителите пак могат да открият някакво основание, чрез което да докажат вината му.

Тогава кой ще се застъпи за Кимани и за отхвърлените като него? Ако видни мюсюлмански личности се изкажат в негова защита, това би имало огромна тежест, особено ако тези личности са същите, които не са съгласни с неговите идеи за историята на исляма.

Вероятно загубата на кураж може да бъде простена на хората, които живеят в потисническата атмосфера, преобладаваща в голяма част от мюсюлманския свят. Но какво да кажем за мюсюлманите от диаспората? Досега едва неколцина мюсюлмани, живеещи на Запад, са се изказали недвусмислено в защита на правото на своите едновърци, с различаващи се от господстващата линия възгледи, да живеят в безопасност.

Би трябвало да има повече подобни на тях. Естествено за някой това предлага удобна възможност. Оказва се, че френският мислител Волтер вероятно никога не е казал думите, които му се приписват толкова често: „Не съм съгласен с това, което казвате, но ще защитавам до смърт правото ви да го кажете.“

Така че пътят е ясен. Нека някой западен мюсюлмански мъдрец стане първият философ, който да обяви това и да застане твърдо зад думите си.

сп. Икономист

## 80 години ЦАСД - Сливен

На 18 юли 2009 г. ЦАСД - Сливен празнува своя осемдесетгодишен юбилей. Осем пастори излязоха на амвона заедно с последния проповедник на църквата - с. Маринка Контарова. Всеки разказа свои спомени от времето, когато се е трудил на духовната „нива“ в града и областта. Всеки от тях е допринесъл за развитието на църквата. Председателят на СЦАСД в България - пастор Никола Левтеров - поздрави пасторите и църковните членове, като пожела църквата да се разраства и умножава.

Михаил Контаров

## Здравно служене



На 30 юни в село Галиче, община Бяла Слатина, бе изнесена здравно-образователна лекция след покана от страна на ръководството на местния пенсионерски клуб. Лектор бе с. Марияна Русинова, а темата „Сърдечностъдовите заболявания“. Интересът бе по-голям от очакваното. Нямаше празни места в залата и се наложи организаторите да стоят прави. На въпросите отговаряше и пастор Трифон Трифонов. Хората останаха много доволни и пожелаха лекциите да продължат, като следващата бъде „Здравословно хранене“. Имаше интерес и към духовни теми.

Посетителите ни изпратиха със сърдечни пожелания да се видим отново и да продължим с нашата здравно-образователна програма.

Рагост Трифонова

## Десет души се присъединиха към църква Враца

С радост съпреживяхме кръщението на нови хора, присъединили се към нашата църква. Обредът бе извършен на много красиви места - в река Ботуня край Вършец и в река Лева край Враца. Сякаш се върнахме във времето, в което Исус се е кръстил в река Йордан. Около нас се извисяваха величествените скали на местността Вратцата, а водата бе кристално чиста.

Важното решение да сключат завет с Бога бяха взели две млади семейства от Вършец. Днес групата там наброява 10 души, повечето от които млади хора. Те съставляват много ревностно ядро, около което се присъединяват нови вярващи.

Към църква Враца вече принадлежи и 82-годишният Методи Евтимов, който е завършил трите нива на библейския кореспондентен курс и само за 2 месеца е успял да прочете пенталогията „Копнежът на вековете“. Кръсти се и млада жена, завършваща магистърската си степен по философия.

Нека им пожелаем да се чувстват добре в сред нас и да намерят своето място като Божии служители!

Трифон Трифонов

## Съвместното поклонение зарежда с нови духовни сили



На 4 юли 2009 година ЦАСД - гр. Бяла Слатина гостува на ЦАСД - гр. Вършец с внушителното присъствие от 50 човека. За целта бе нает голям автобус.

Присъствието ни донесе голямо насърчение на местните братя и сестри, с които изживяхме прекрасна и благословена събота. Богослужението се проведе в двора на църквата, тъй като помещението беше твърде малко, за да ни побере. Но по време на проповедта се принудихме все пак да влезем в църковната сграда поради дъждовното

време. Благодарим на Бога, че въпреки обстоятелствата проведохме своето поклонение заедно и прославихме своя Спасител. След това последва общ обяд, съставен от това, което всеки беше приготвил в чантичката си.

Следобедът беше посветен на духовно общение, проведено в църковната сграда поради дъжда, който не престана да вали. Беше весело и шумно. Песенното хваление на гостите и местните вярващи изпълваше сърцата с вдъхновение. Допълнително за доброто духовно усещане допринесоха проповедниците на двете църкви Методи Маев и Ангел Цеков, които със своите песенно-музикални умения повдигнаха духа и дори изненадаха своите членове.

В късния следобед бе проведена младежка служба от гостите на тема „Открадното докосване“. Този път то беше изцяло в двора под една красива лоза. Присъстваха приятели, които чуха за пристигналите гости и останаха до края на службата. По-късно те представиха своите свидетелства за вярата си в Бога и хубавите си впечатления от присъствието на гостите.

Тази събота обаче бе ознаменувана и от пристигането на трета църква в късния следобед, а именно ЦАСД - Враца с нейния проповедник и районен пастор Трифон Трифонов, който дойде да поднесе кръщелните свидетелства на седем души, сключили завет с Бога предната събота. Същност с тази прекрасна част завърши гостуването на ЦАСД - Бяла Слатина.

Тръгнахме си, заредени с нови духовни сили. Всеки от нас си пожела да има по-често такива събирания и ако има начин, никога да не свършват. С този общ копнеж си пожелахме с думите на пророка „Ела, Господи Исусе“. Амин!

ЦАСД - Бяла Слатина



### Какво означава това?

Легнах си в 23 ч. Внезапно усетих, че не съм в състояние да се движа. Като че ли можех да извадя ръцете си от физическите ръце, сякаш бяха чифт твърди ръкавици. Отделих се от тялото и се понесох нагоре в изправено положение. След това легнах по очи във въздуха и започнах да се нося над леглото подобно на плувец, който се е отблъснал от стената на басейна. И тогава изпитах онзи гревен страх, че ще загубя физическото си тяло.

Историята, разказана от Томас Метцингер в книгата му „Да бъдеш никои“, е много по-обичайна, отколкото мнозина осъзнават. Статистиките за честотата на този феномен варират от 10 до 25 % от населението.

Това обикновено е кратко преживяване, при което съзнанието на човека като че ли напуска тялото. Хората, които са го изпитали, твърдят, че могат да наблюдават тялото си отстрана, сякаш не е тяхно. Аз-ът е временно освободен от ограниченията на материята. Съзнанието им застава над или до тялото и те могат да го наблюдават в предишната му поза, независимо дали то е изправено, седнало или лежащо.

Излизанията „извън тялото“ имат и вариант, наречен „преживяване в близост до смъртта“. Понякога се случват на тежко болни пациенти или когато сърцето спре да бие за кратко време. Хората описват как се носят над тялото си или усещат, че влизат в тунел и вървят към ярка светлина. Някои разказват как след влизането си в тунела срещат починали приятели или роднини, или известни духовни водачи и получават утеха от тях.

### Предлагани обяснения

Някои смятат, че излизането от тялото е резултат от умствено увреждане (като например при епилепсия или шизофрения). Описано е, че се случва спонтанно при пациенти с епилепсия или мигренозни болки, като честотата на подобни усещания е много по-голяма при хора с шизофрения или други неврологични отклонения.

Някои халюцинозни вещества също пораждат преживявания „извън тялото“. Религиозна група в щата Орегън, която съчетава християнството с бразилски племенни религиозни вярвания, наскоро спечели в съда правото да внася и приготвя халюциногенен чай за религиозните си служби. Произведеният от растението аюахиас чаи съдържа минимални количества от химичното съединение диметилтриптами, което поражда зрителни и слухови халюцинации, еднакви с преживяванията „в близост до смъртта“.

Описания на излизания от тялото са правени от дълбока древност и може би са подтикнали мнозина да възприемат дуалистичния възглед за човека.

С думата „дуализъм“ обозначаваме идеята, че хората имат тяло, но всъщност не са тяло. Истинското Аз е душата, понякога смятана за съзнанието на човека.

Не е трудно да разберем защо онези, които са преживявали мигове на реене около собственото си тяло и са го наблюдавали така, сякаш виждат някой друг, стигат до заключението, че не са единна

личност, а душа, която обикновено, но невинаги, обитава в тялото.

Известна форма на дуализма тяло - душа е убеждение на голям брой съвременни християни и този възглед се споделя от всички останали основни религии. Франсис Крик, който през 1962 г. получи Нобелова награда по медицина за открития, свързани с ДНК, смята, че ако отхвърлим идеята за душа без тяло, бихме подкопали вярата на милиарди човешки същества.

И така, какво да правим с тези преживявания „извън тялото“? Доказват ли те, че хората имат душа, т.е., че истин-

нашият Господ Исус Христос“.

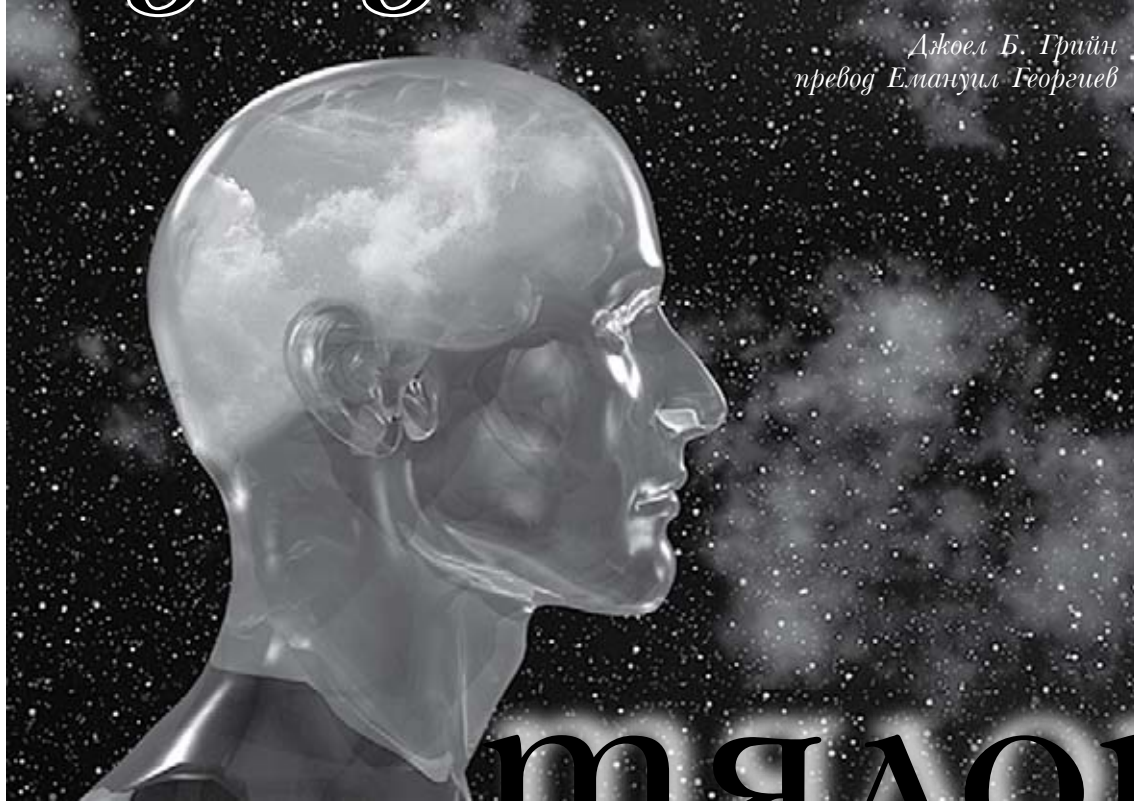
Думата „изцяло“ в първата част на изречението има значението „напълно“, т.е. „в цялото ви същество“. След това апостолът разделя тази идея по-подробно, когато се спира на различните аспекти от човешкото естество. С думите „духа, душата и тялото“ той обозначава цялото естество - това, което всеки от нас е като човешко същество. Можем да наблюдаваме на различни аспекти на личността (например на физиката или мисловния процес), но Библията като цяло не описва хората като съставено от части - тяло и душа.

Някои заключават от 2Коринтяни 12:2-4, че е Павел е излязал от тялото и че това доказва дуализма тяло - душа на човешкото естество. Апостолът заявява: „Познавам един човек в Христос, който преди четиринадесет години (в тялото ли, не зная, въвн от тялото ли, не зная, Бог знае) бе занесен до третото небе. И такъв човек познавам (в тялото ли, без тялото ли, не зная, Бог знае), който беше занесен в рай и чу нецаразими думи, които на човека не е позволено да изговори“.

Озадачаващ текст. Коя е тази личност, за която ап. Павел говори? Повечето библейски учени са еднородни, че става въпрос за самия него и че говори за себе си по този начин, за да не привлича вниманието към собствената си личност като човек, който е имал подобни преживявания.

Но дали е имал преживяване „извън тялото“? Първо, самият той признава - и дори набляга на този факт, - че не знае. Казва, че само Бог знае дали е бил в

# Излизане от



Джоел Б. Грийн  
превод Елиануил Георгиев

ското Аз е душа, която може да съществува отделно от тялото?

### Какво казва Библията?

На пръв поглед може да си помислим, че учението на Свещеното Писание е в хармония с дуалистичното изобразяване на човешката личност. Нали историята за сътворението в Битие 1 и 2 гл. ни разказва как Бог е вдъхнал душа в смъртното тяло? Нали апостол Павел разделя човешкото естество на три части: тяло, душа и дух (1Солунци 5:23)?

Да проучим първите две глави от Битие, където разказът за сътворението в началото на Свещеното Писание ни дава основата за разбирането на библейския портрет на човечеството. Макар че не са толкова подробни, колкото бихме желали, тези глави дават ценни указания за естеството на човека.

Ключовата еврейска дума там е „нефеш“, която понякога се превежда като „душа“. Според превода на Кинг Джеймс „Господ създаде човека от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа [нефеш]“ (Битие 2:7). Важно е да се отбележи, че думата „нефеш“ е използвана няколко стиха по-рано във връзка с „всички земни зверове, всички въздушни птици и на всичко живо, което пълзи по земята, в което има живот [нефеш]“ (Битие 1:30).

Очевидно в книгата „Битие“, „нефеш“ или „душа“ не е уникална характеристика за човешкото същество. Следователно хората не са нещо отделно и отличително само въз основа на предполагаемото притежаване на душа.

### Какво всъщност се казва в Битие

По-точен превод на Битие 2:7 би бил: „Човекът стана жив“. Следователно тук се говори за Божия дар на живота. Наистина в целия Стар Завет думата „нефеш“ се използва, за да се опише цялостната личност като място на желания и емоции, а не вътрешна душа, която е отделна от физическото тяло. В Стария завет „нефеш“ може да бъде преведена на много места просто като „някакой“ или „човек“ (например, Левит 4:2; 7:20). Така „нефеш“ не е нещо, което притежаваме, а начинът да съществуваме. Отнася се до живота и жизнеността както в хората, така и в животните.

Важно е да се отбележи, че според началните глави от Битие притежаването на душа не е нещо уникално за човечеството. Напротив, там се утвърждава човешката ни способност да се свързваме с Бога като участници в Неговия завет с нас и да се свързваме в общност с човешкото семейство и с целия свят по начин, който отразява Божията любов и доброта.

Да говорим за любящия Бог „с цялата си душа“, както е отбелязано във Второзаконие 6:5, означава да Го обичаме с цялото си естество. Според църковния отец от втори век Иринеи хората са създадени да са „напълно живи“!

Като цяло Свещеното Писание поддържа описанието на човека, което намираме в началните страници от Битие. Не е изключение и споменатият по-горе текст от 1Солунци 5:23. Забележете паралелизма в молитвата на ап. Павел: „А сам Бог на мира да ви освети напълно; и дано се запазят непокънати духът, душата и тялото ви без порок до пришествието на

тялото, или извън тялото. Тъй като подобни преживявания включват и усещането, че човек възприема собственото си тяло, сякаш умът и тялото са две отделни същности, а апостолът не споменава нищо подобно, можем да заключим, че неговият разказ няма нищо общо с онова, което някои описват.

Второ, разбирането му по тези въпроси е изцяло еврейско, а голям брой текстове в еврейската литература приемат, че споменатите преживявания са „в тялото“. Например, в литературни образци от времето на ап. Павел се разказва, че Енох се възкачил на небето в тяло, а Авраам се възнесъл на облаците „в своето тяло“. Следователно думите на апостола не противоречат на библейското становище, според което човешкото естество е нещо единно. Със сигурност там няма ни най-малко доказателство, че човекът е душа, която притежава тяло.

### Съвременната невронаука

Макар че още от древни времена се говори за преживявания „извън тялото“, феноменът е изучаван едва през последните десетилетия. За неинформирания читател тези разкази може да приличат на научна фантастика, но описанията в тях преживявания са част от съвременната наука за мозъка.

Знае се, че определена част от нашия мозък, наречена темпорално-париетална връзка, играе ключова роля в чувството ни за ориентация на тялото. Швейцарският неврохирург Олаф Бланке е наблюдавал как при електростимулация на тази част от мозъка пациентка, която никога преди не е имала преживявания „извън тялото“, е изпитала това „отделяне“. Експериментът на Бланке е извършен, когато пациентката била напълно будна и осъзнаваща къде се намира. Въпреки това тя разказала на изследователите, че може да гледа наоколо, включително и себе си, лежаща на леглото, сякаш се намира над собственото си тяло.

Съвсем наскоро учени невролози предизвикаха преживявания „извън тялото“ посредством така наречените събития с мултисензорен конфликт. Мозъкът ни обработва усещанията, идващи от различни източници - гледане, чуване и докосване, - за да определи местоположението на тялото. Какво се случва, когато тези източници подават конфликтна информация? Прекъсва се усещането ни за пребиваване в тялото и ние да си представяме, че сме някъде извън него.

Предполагам, че това е точното обяснение за преживяванията „извън тялото“. Те се пораждат в телата и умовете ни. Без да доказват, че има някаква етерична душа, която може да се отдели от материалното тяло, нашите преживявания „извън тялото“ демонстрират чудната сложност на мозъка, като ни поставят във време и място по начини, които възприемаме съвсем осезателно.

Това ни напомня, че общуваме с Бога, един с друг и с цялото Божие творение и дори със самите себе си като едно единно цяло.

Джоел Б. Грийн, професор по Нов завет  
в теологичната семинария „Фулър“.  
Ст. „Сайнс ъф дъ Таймс“,  
Следва продължение





# Ромите като националност не са по различни от гругите етноси в разбирането на Божието слово.



## Особености в проповядването сред ромите



Стефан Найденов - проповедник

### Особеностите при тях са следните:

1. Приемат и разбират Словото, когато им се представят примери от живота. Така е проповядвал и Исус - с притчи.  
Марк 12:1 „И започна да им говори с притчи: Един човек насади лозе, огради го с плет, изкопа лун и съгради кула, и даде го погнаем на земеделци, и отиде в чужбина...“
  2. Много е важно да чувстват, че ги уважава и приема.
  3. Обичат песните за Бога. Близо 30% от ромите са приели вярата в Бог чрез свигетелството на хубавата християнска песен.
  4. Оказваната им помощ според техните проблеми силно им съдейства да приемат Бога - така чувстват, че Той е с тях и ги приема.
  5. Много е важно лично да преживеят опитност с Бога, а също и другите вярващи да са част от тяхната опитност, да се молят с тях за нуждите и проблемите им и Бог да отговори на молитвата.
- Всичко това го казвам от личен опит. Преди да стана проповедник, 2 години работих като младежки ръководител в Кюстендил, църква Б. С младежите в квартала постъпвахме именно по начина, който описав

по-горе. Много хора приеха Бога и се кръстиха. Така работях като проповедник и го днес сред ромите в Благоевград и Бог ни дава голям успех. За 3 години се кръстиха 18 човека! Слава на Му бъде!

### Как да ги задържим в църквата

1. След кръщението вярващите искат да имат посещения в дома си и ако пасторът откликне на желанието им, често формират група от невярващи, на които той би могъл да проповядва. Така поддържа тях и печели за Бога и други.
2. Когато бъдат ангажирани с дейности в църквата и извън нея, те се чувстват отговорни.
3. Желаят пасторът и другите вярващи да бъдат приятели с тях, да общуват заедно по-често.
4. Много е важно да имат приятелски семейства, с които да общуват - особено за младите.
5. Обичат да развиват гарбите си. За тях е важно такава възможност да им бъде предоставена. Всъщност това иска и Бог.  
Мат. 25:20, 21 „И когато се приближи мози, който бе получил петте таланта, донесе още пет таланта; и рече: „Господарю, ти ми предаде пет таланта; ето, спечелих още пет“. Господарят му рече: „Хубаво, добри и верни слуга! В малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си!“
6. Много е важно да не бъдат наранявани - те са изключително чувствителни.

## Мисъл

### Рибата мирише откъм главата

Покрай настоящата (и поредна) финансова криза многократно чувам, че светът плаче за лидери. За една от срещите на G20 се коментираше, че се търси вдъхновяваща и харизматична личност, която ще надскочи личните и националните ограничения и ще призове отвъд егоистичните пориви към най-голямо добро за най-много хора.

Не само на световно ниво се нуждаем от добри лидери. Когато нещо не върви - търсят се лидери. Зашто рибата мирише откъм главата. Нуждаем се от водачи в собствената си държава, в църквата, в личния си бизнес и дори в семейството.

Дали новоизбраните ни политици ще се окажат добри лидери? Дали нашите църковни водачи и пастори успяват добре да ни ръководят? Дали семейството ми ще просперира? Можем да направим един най-елементарен тест за лидерство. Ако не го издържат - тепърва ли ще се учат?

Теоретиците правят разлика между лидерството и онези роли в живота, които изискват просто определени умения. Саймън Уокър казва: „В лидерството е важно кой си, а не какво знаеш или какво можеш, защото то е основано на доверие и сила“.

Лидерът води хората от мястото, на което се намират, към друго: целта. От познатото и често пъти сигурно, към непознатото. За да го направи, той трябва да спечели доверие с неогоистичната си сила, която Джим Уолис нарича „морален авторитет“ (морална власт, тежест). Доста път извървахме от тероризирания авторитет на Хитлеровците, Сталиновците и Полпотовците. Сега са наред ръководителите на взаимното съгласие и широката подкрепа. Фактически властта на лидера се използва да образова и упълномощава хората за действие. Пътят за този модел е проправен от Мартин Лутър Кинг, Нелсън Мандела, Махатма Ганди.

Ако водачите в семейството, в църквата, в държавата, първо, въобще имат някаква цел, свързана с хората, които трябва да ръководят; второ, ако са спечелили доверието ни, но не защото няма на кого друг да го дадем, а поради неогоистичната си същност и действия; трето, ако могат да постигнат широко съгласие, тоест да ни убедят, че е добре за нас да вървим към нещо ново и непознато; и четвърто, ако имат знанията и уменията да ни заведат до тази цел (това е толкова основно, че вече не се и говори за него), значи изгледите пред нас са добри.

Труден тест ли се получи? Мнозина не могат да го издържат? Има и по-лоша новина. Това е само стандартът на света. Какво да кажем за Исус Христос, Чистото лидерство е базирано на любовта, служенето и интегритета. Той се раздавал изцяло - до смърт. И като християни е нашият пример. Но ще бъдем щастливи, ако имаме някого и една стотна колкото него, нали?

Петя Накова

## Ежедневно

### Как да се сработите с колегите

Може би се чудите защо скоро не сте се събрали на общ разговор с колегите? Несигурната икономика може да е част от проблема. Когато работата им е застрашена, много хора са склонни да се доказват повече пред шефовете и напрежението прави колегите им съперници.

Вярно е, че малко състезателен дух може да повиши продуктивността, но прекаленото напрегане може да прекрати доброто сътрудничество в екипа. За да запазите християнското си отношение, е необходимо повече молитва и добро сърце. А също и малко знание за видовете колеги и начините на сработване с тях.

#### Бързакът

Той иска да спечели състезанието на всяка цена. Когато ръководителят събира идеи за нов проект, той отговаря пръв.

Когато работите с Бързака, проверете работата му. Склонността да препускаш в дейността си означава, че не отделяш необходимото време и

внимание. Един допълнителен поглед ще помогне съвместната ви работа да бъде предадена без грешки. Ако го направите тактично, ще спечелите необходимата доза респект, а надявам се, и благодарност.

#### Единакът

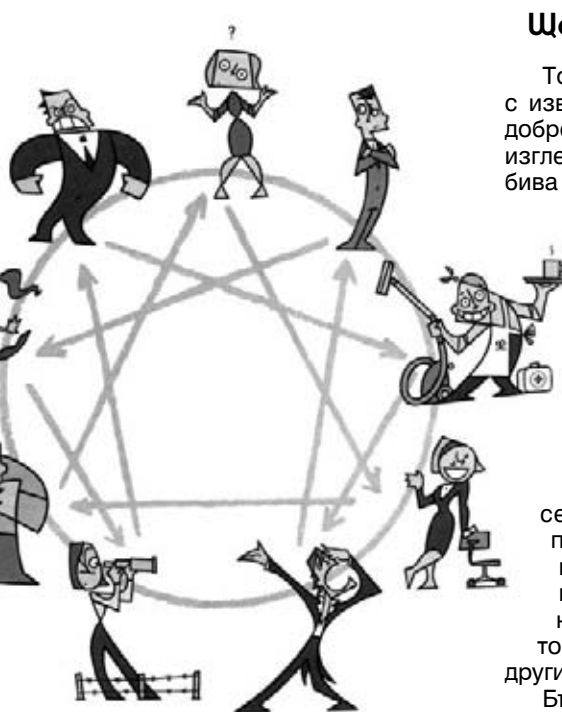
Той е потаен и пази идеите си, сякаш са бисери за корона. Склонен е да свърши всичко сам и не обича да си сътрудничи с останалите.

Когато работите с Единака му дайте известно пространство, но се уверете, че и вие имате ключова роля в проекта. Обсъждайте работата с него по-често от обикновено, понякога е достатъчно да изпратите бърз имейл с питане за етапа на работата или предложение за помощ.

#### Суперзвездата

Нито едно предизвикателство не е достатъчно голямо за този колега, който винаги лобира да вземе най-престижната задача. Неговият оптимизъм помага в работата, но той всъщност иска да бъде забелязан.

Когато работите със Суперзвездата, дайте му ръководното място. Предло-



жете му той да докладва за развитието на работата на следващата среща с колегите. Докогато вашата роля не стане невидима, това помага за мотивирането на колегите и изграждането на сътрудничество.

## Щангистът

Той винаги предлага да се натовари с извънредна работа, за да изглежда добре в очите на шефа. И наистина изглежда добре, а освен това придобива нови умения. Вървете по неговите стъпки, но внимавайте да не се натоварвате с повече, отколкото можете да носите. Опитът да свършите прекалено много работа може да намали качеството ѝ да доведе до преумора.

## Саботьорът

Той ще направи всичко, за да се представи добре, дори би си присвоил всички заслуги за общия ви проект. Това неспортсменско поведение говори за неговата несигурност в способностите му: той се стреми да изпъкне, правейки другите да изглеждат зле.

Бъдете нащрек с него и се дръжте настрана. Ако мислите, че се готви да омаловажи приноса ви в работата, обяснете веднага ситуацията на вашия ръководител.

И накрая: Не е необходимо да промените поведението си изцяло. Просто различният подход може да ви доведе до по-добър резултат.

Рубриката подготви Петя Накова



„В ония дни нямаше цар в Израел и всеки правеше, каквото му се виждаше угодно“ (Съдия 17:6).

## Влизането

на еврейските племена в Обетованата земя е преломен момент

над ханаанските племена, като ги пропъгват и завладяват укрепените им градове. Трябва да унищожат идолопоклонството и да се изоли-

рат от влиянието, чрез което много пъти савойският херцог прави опити да подчини града. Вплетена в политическите борби, идеята за реформа вдъхновява женевските жители не толкова със силата и красотата на учението за оправдание чрез вяра, колкото най-вече с отричането на стария ред и на църковните авто-

положение голямата катедрала Сен Пиер. Още в първите си изяви той се откроява като реформатор от съвсем друга величина. Точните и ясни разяснения върху библейските истини, съчетани с ерудиция и пламенен дух, правят впечатление на всички. Влиянието му сред женевското общество бързо расте. Не е изтекъл и месец, откакто е назначен, той вече е сред представителите на протестантите, участващи в диспута в Лозана. Макар че главните защитници на Реформацията са Фарел и Вирет, помощта му е от голяма полза. Протестантските водачи печелят диспута и Лозана приема Реформацията. Вероятно това допринася в края на 1536 г. той да бъде избран от Градския съвет за пастор.

Според Калвин спирането на религиозния хаос и въвеждането на истинска реформа може да стане само ако се осъществят три неща: да се изготви кратка и ясна изповед на вярата (катехизис), в която да бъдат изложени основните точки на евангелското учение; да се подобри организацията в църквата и да се създадат училища за образованието на децата. Ако някой иска да възпита хората в нова вяра, нужно е най-напред да ги осведоми какво трябва да изповядват - така те ще разграничават позволеното от забраненото. Но само разяснение и проповед не са достатъчни. „Може други да са на друго мнение - споделя Калвин, - но не смятам, че нашата дължност се свежда до това да прочетем проповедта си, след което спокойно да скръстим ръце, сякаш с това сме изпълнили своя дълг.“ На проповедника трябва да се възложи отговорността да изисква и да следи как се осъществяват принципите на вярата в личния живот на хората. А това означава църквата да бъде силно ангажираща членовете си организация - нещо като морален и духовен гръбнак на държавата.

Вземайки за база своя труд „Основни на християнската религия“, Калвин изготвя документ, състоящ се от три части: катехизис, устав на реформираната църква и изповед на вярата, който Фарел внася за одобрение от Градския съвет на 16 януари 1537 г. На 13 март същата година документът е одобрен във всички точки от Градски съвет, а на 29 юли - от Разширения съвет (Големия съвет на 200-те, върховен орган на управлението). Женева прави публична изповед на реформираната вяра, както е формулирана от Калвин. Женевският колеж е поставен под ръководството на Соние и скоро процъфтява в дейността си. В него се преподават френски, латински, гръцки и еврейски езици, привлечени са учени от Базел, Берн и Цюрих.

По отношение на църковната дисциплина Калвин настоява да се възстанови институцията на отлъчването. Предлага самият съвет да избере уважавани граждани, представляващи консисторията, които да се занимават с морала в града. Но как би се възприело това от свободолубивите граждани на Женева? Как да им се обясни, че трябва да бъде изгонен техен съгражданин, който се е сражавал за свободата им и е бил готов да умре за нея, само защото често посяга към алкохола или изневерява на жена си? Не, тази дисциплинаря мярка не може да се приложи в Женева. Но, от друга страна, не е добре да бъде отхвърлена изцяло - просто ще си стои написана за предупреждение. Така разсъждават магистратите; за Калвин обаче това е завоалиране на истината и безпринципност по отношение на вярата. След като на практика му е отказано съдействие от страна на властта, той търси друго решение. И го намира в Светопричастната служба (Господнята вечеря).



# В битка с Хаоса

П-р Цанко Митев

както за тяхната история, така и за историята на Ханаан. След всяка победа те преминават все повече и повече към уседнал начин на живот, като изоставят своите шатри и се настеляват в полуразрушените къщи на завладените градове. На мястото на богатите домове и дворци на бившите господари строят селски хижи и плетени оградни. В Давир, Вет-Семес и Ветил са намерени останки от тяхната оскъдна покъщнина. Професор Олбрайт отбелязва: „Археологът е поразен от контраста, който съществува между патрицианските къщи на последния Ветил - построени добре, снабдени със съответната канализация - и грубите постройки, лишени от канализация, датиращи от най-стария израелски период“ (Библейски период, 1950).

Причината за предизвикания от израелтяните реверс в културата на гревния Ханаан се корени най-вече в отношението им към свободата. Те се чувстват свободни и искат да останат такива и след смяната на начина си на живот. В Ханаан полската работа е извършвана от робите, а при тях се осъществява от свободните синове на родовете. Строежът и поддържането на нови и мощни укрепления, на големи къщи, на дворци също изисква робски труд. Израелтяните мразят робството и затова предпочитат да живеят примитивно. Дори променят значението на употребяваната в Ханаан дума за подчинение, като ѝ придават напълно противоположен смисъл. Ала свободата, така желана и ценена, вместо да породи нова форма на обществено управление, внася разделение в еврейските племена, защото се свежда преди всичко до разбирането всеки да прави това, което му се вижда добро. Моралът се разпада, новата религия, която носят, загубва своята привлекателна сила. Израелтяните влизат в Обетованата земя да изпълнят Божествената присъда

рат от каквото и да било влияние от страна на по-високата, фина, но развращаваща нравите култура на местното население. Те обаче вършат точно обратното:

„... смесиха се с тия народи и се научиха на техните дела. Тъй щото служиха на идолите им, които станаха примка за тях. Да! Синовите си и дъщерите си принесоха в жертва на бесовете, и проляха невинна кръв“ (Псалм 106:35-37).

В подобно състояние се намира и женевското общество, когато през лятото на 1536 г. Фарел моли Калвин да остане, за да продължи делото на Реформацията. Женевските жители са успели да извоюват независимостта на града с цената на жертви и битки, водени в продължение на две десетилетия. Постигнатата свобода е станала за тях най-голямата скъпоценност и постижение. Но, опиянени от радостта, че вече сами могат да чертаят собствената си съдба, те много бързо и неусетно свиват широкия спектър на свободата до възгледа, господствал в епохата на израелевите съдиш: всеки да може да прави това, което му се вижда угодно. И както тогава, така и сега последиците са падане на морала, напрежение и несигурност в обществото.

В областта на религията положението е още по-объркано. Както разгледах в предишната статия, Женева приема Реформацията като част от своята националната кауза, защото в нея вижда гарант за съюз с кантоните от Швейцарската конфедерация и защита срещу католическо-

ритети начело с папата. Дава им нравствено основание и удовлетворение, когато осмиват и подиграват католическите служби и свещеници, когато чупят, трошат и изгарят икони и реликви, когато мразят своите съграждани католици. Проявяваща се само като разрушителна сила, новата религия няма как да бъде морален коректив и фактор за обновление. Тя създава в обществото духовен вакуум, който рано или късно ще предизвика носталгия по миналото, когато религиозното чувство е било живо и свято, макар да се е пораждало от противоречия на Писанието, традиции, церемонии и религиозни практики. Калвин смята, че в Женева изобщо не е имало Реформация, а хаос. В писмо той споделя:

Когато започнах работа в църквата, там нямаше почти нищо. Изнасяха се проповеди и само толкова. Иконите се събираха и изгаряха. Но Реформацията оня нямаше, всичко беше в безпорядък.

Но кой е Калвин за женевските жители? Никой! В протокола от 5 септември 1536 г., след като е отбелязано предложението на Фарел той да бъде назначен за постоянен преподавател по теология, не е сметнато за нужно да се запише дори неговото име. Общинският писар е упоменал само факта, че е предложено „онзи французин“ да бъде назначен за теолог. За Градския съвет това е акт на благодеяние спрямо един изгонен от своята родина протестантски проповедник.

На Калвин е предоставена на раз-

Продължава на стр.6





И мислейки за всичко това, се питам: Не е ли истинско благословение за нашите деца в църквата, че имат възможността и тази година да участват в приключенския лагер в местността Студенец до Пловдив?

И ето ни - на 28 юни пристигахме в х. "Строител", готови да поемем така ценните глътки чист въздух и да съзерцаваме красивата гледка на боровата гора.

Но кой би предположил какво приключение очаква близо 80-те деца, събрани от различни градове на България, на възраст от 7 до 12 години - едно „Приключение в Ерусалим“! Всъщност това бе темата на лагера. Преживяхме последователно в рамките на пет дена последните най-важни моменти от живота на Исус.

В началото всички бяха „пренесени“ на улиците в Ерусалим, където тълпите хора посрещат с радост своя Цар Исус Христос, възседнал на осле. Чрез заниманията през целия ден момичетата и момчетата утвърдиха вярата си, че Исус е най-важният Цар в живота им.

След това децата ни се „присъединиха“ към последната Пасха на Исус и учениците Му и разбраха по-пълноценно какво означава

Отново е лято. Така дългоочаквано от 8-годишния ми син! Какви ли преживявания му предстоят? Какви ли преживявания очакват днешните деца в дългите летни дни? Едни ще посещават летни занимални, други ще прекарат известно време при баба и дядо на село, а най-ограбени ще са тези, които нямат друга възможност, освен да си стоят у дома в компанията на „верните“ приятели - компютъра и телевизора. Тъжната истина е, че не всяко българско семейство може да осигури на детето си незабравима почивка на планина или море, нито пък училищата организират вече така популярните в момето детство летни лагери.

## „Приключение в



да си смирен и да показваш Божията любов. Незабравим спомен за тях ще остане участието им в детската Господня вечеря.

Следваше Гетсимания. Всички се „притаиха“ в тишината на загадъчната градина и осъзнаха колко силна е любовта на Исус към тях, защото Той е готов да поеме пътя на страданието към кръста.

Децата са личности със своя вяра и детските им умове размишляваха върху последните часове на Христос на Голгота.

Историята за славното възкресение на Исус оживя в съзнанието на кипящите от енергия малки лагерници като кулминация от всичко, което видяха и научиха през седмицата.

Всички тези дни бяха съпроводени с много песни, игри, писти (любими за малчуганите), изработване на различни неща, които да оставят траен спомен у тях за наученото и преживяното в тази „приключенска“ седмица.

Благодарна съм на Бог, че даде възможност на нашите деца да бъдат на този лагер и да изпитат пълноценната радост от своето „Приключение в Ерусалим“.

Благодарна съм за безупречната организация, която осигуриха всички мъже и жени, ангажирани в отшел „Детско служене“. Защото само сърца, които обичат и са посветени на своя Бог, могат да дарят с толкова внимание, грижа и любов множество малки приключенци.

Не знам какво още очаква моя син до края на лятото, но съм сигурна, че той преживя тук седем истински и неповторими летни дни.

Катя Купенова

# Ерусалим“



## В битка с хаоса

Продължава от стр. 5

Господнята вечеря е ябълката на раздора между лутераните и швейцарските реформатори. През септември 1537 г. Калвин отива на синода в Берн, който се свиква от всички швейцарски църкви, за да реши въпроса дали те трябва да се обединят с лутеранските. Принципно между повечето реформатори от това поколение има близко и сърдечно персонално отношение, но определени въпроси са предизвиквали различни мнения между тях и са в корена на доктриналното и конфесионалното разделение между двете църкви. Причастието е поставено в центъра на вниманието. Но въпреки настоява-

нията на базелските и спарбургските реформатори и синода на Берн, между последователите на Цвингли и Лутер не се постига съгласие. Не помага и трактовката на Калвин, макар да е удобна и за двете страни. Разгорещените спорове обаче показват колко дълбоко в мисленето е залегнало разбирането за Причастието като важна част от връзката на вярващия с Бога. И може би тук Калвин стига до убеждението, че точно това е пунктът, от който трябва да се тръгне, за да се въвежда дисциплина, без да се иска разрешението на светската власт.

Светопричастната служба позволява да се търси персонална отговорност.

Според приетия от Градския съвет устав пасторът е този, който ще реши дали вярващият е готов да участва в светия обред, или не. Въпреки промените и отхвърлянето на стария ред, в съзнанието на женевските жители все още силно е залегнало старото убеждение, че никой не бива да говори, нито да влиза в делови отношения с човек, на когото е отказано причастие. Подложен на такъв обществен бойкот, ако не се помири с църковната власт, той е ликвидиран като гражданин и ще бъде принуден сам да напусне града. За разлика от Католическата църква, която може да вземе такова решение едва след дълъг бюрократичен път, тук механизмът на дисциплината е изключително опростен - решението се взема само един човек - и това го прави много ефективен.

След като се връща от диспута, Калвин още по-енергично се залавя

за работа. Първото, за което моли магистратите, е причастие да се дава всяка седмица. Предложението не получава одобрение. Тогава настоява да бъде всеки месец, но магистратите пак не са съгласни. Те аргументират отказа си с това, че изискването ще причини много затруднения на живеещите в околностите на Женева. Накрая се стига до решението Господнята вечеря да се провежда четири пъти годишно - на трите големи християнски празници: Рождество, Възкресение, Петдесетница; и още една неделя през септември. Но преди Причастието да стане и дисциплинарно средство, трябва да се направи още нещо - да се засили личната отговорност, а гражданската власт да гледа по-отговорно на религията, която е приела за държавна. За целта Калвин иска от Градския съвет да нареди на областните управители да организират всеки жител от поверената му област





Продължава от стр.1

Общо над 300 младежи се разминаваха по коридори, стълбища, бани и тоалетни. Естествено не мина без запознанства, размяна на имейли, скайпове и т.н.

Тук е мястото да споменем и за едно от разочарованията, свързани с материалната база. Ние бяхме от „късметлиите“ заедно с всички, настанени в същото училище, кошто нямаша топла вода заради някаква профилактика. Температурата на студената вода в Мюнхен е нещо средно между тази на пиринските езера и студената вода, която тече по софийската канализация. А може и така да ни се е струвало. Със сигурност обаче имаше събуждащ ефект рано сутрин след кратките часове на нощната почивка.

Другото - и последно - разочарование, което не е загължително да е част от приключението на един конгрес, беше храната - донякъде нейните вкусови качества (тук може да се спори), но преди всичко количеството.

Извън тези две „подробности“ трябва да се признае, че организацията и мерките за безопасност бяха на високо - НЕМСКО - ниво.

Следващата част от приключението на един конгрес е мястото - градът Мюнхен. Имаше какво да се види и вкуси; и въпреки богатата програма на конгреса, остана време и за „попиване“ и „смилане“ (и в буквалния смисъл на думата) на немска култура. Забележителности, архитектура, снимки, сувенири, фенове, Алианц Арена, Байерн Мюнхен, базари, скарни, десерти, сладък хляб,

лакрици (бонбони със солено-горчиво-лютив вкус), безалкохолна бира, малцови напитки, странни манджи - не може да се опише, трябва да се види и опита.

Един конгрес не би бил приключение без участниците. Те можеха да бъдат разпознати по няколко неща - картата, която всеки носеше чрез връзка на врата, тениски с логото



Част от българската група

на конгреса и чанти със същото лого. Но нещото, което истински отличава младежите християни, дошли на това събитие, бе духът - усмивки, песни, танци, скандирания, поздравявания, спонтанни разговори, запознанства, презръдки. Етническото и езиковото разнообразие правеше картината наистина пъстра - можеха да се чуят повече от двайсет езика. Но дори и думите да звучат неразбираемо, жестовете бяха недвусмислено дружелюбни. Адвентната църква в Европа има небероятно съкровище - хиляди млади хора - симпатични, интелигентни, приятелски настроени, ентусиазирани и готови да свидетелстват за своята вяра. Невероятно е настроението, когато се намиращ сред такава въодушевена група от младежи, споделящи една и съща вяра и надежда.

Другата значима част от приключението на конгреса е, разбира се, програмата. Тя бе изградена около мотото: „It's Your Turn“ („Твой ред е“) и имаше за цел да предизвика младежите да поемат своята отговорност

# it's your Turn Твой ред е!

Конгресният център в Мюнхен, в който протече адвентната младежка конференция.



и място в обществото и в църквата като ученици на Христос.

Сутрин имаше време за посвещение и хваление, след което следваха ателиетата. Бе предложено голямо разнообразие от теми, от които всеки участник можеше да посети най-много две.

Едно от новите неща в сутринните програми беше дискусията между младежи и лидери на църквата. Председателят на Евро-Африканската дивизия, ръководители на отдели и пастори се изправиха пред горещи въпроси, както и пред ясни конкретни позиции и очаквания от страна на младежите. Едно нещо беше

признато категорично - църквата в Европа ще трябва все повече да се отваря за младежите в изграждането на визията за развитието и управлението ѝ, ако иска да е актуална и успяваща в мисията си. Беше взето решение да се изготви декларация, представяща гласа на младежите и църковните водители, която да стане достояние за всеки съюз.

Програмата включваше още възможност за благотворителност и творчество. Проведе се благотворително бягане, като събраните средства - около 11 000 евро - бяха предоставени на организация в Мюнхен, подпомагаща развитието на деца в нужда. На Арт фестивала в петък следобед можеха да се чуят много песни и музикални изпълнения, да се видят пантомими, балет, танци, грама.

Духовните вести бяха изнесени от говорители от различни страни:

„Твой ред е: Включи се!“ - Еди Хиполайт, пастор и младежки лидер от Англия.

„Твой ред е: Бъди пример!“ - Габриел Моне, преподавател в Колонж и бивш младежки лидер.

„Твой ред е: Бъди автентичен с вярата си!“ - Барака Муанга, световен младежки лидер на ЦАСД.

„Твой ред е: Служи с ентусиазъм!“ - Мику Йованович, Германия, пастор и младежки лидер.

„Твой ред е: Промени своята църква и общество!“ -

Арне-Кристиан Андерсен, Норвегия, пастор.

Една от атракциите на конгреса бе фактът, че проповедите и големите събития се провеждаха в две зали, свързани помежду си. Още при планирането знаехме, че това ще е или недостатък, или ще се превърне в най-големия ефект на програмата. За щастие стана второто. Залите бяха свързани с видео и аудио връзка. Атрактивните водещи сменяха местата си, говориха си от различните сцени; публиката от двете зали се напъваше, нагънваше; говорители започваха проповедта си в едната зала и я довършваха в другата; различни елементи се редуваха на двете сцени. Всичко беше толкова добре технически организирано от немския екип на Норе Chapel, че дистанцията между двете зали още повече сближи участниците.

В двете зали имаше по една музикална група, която да въодушевява и води младежите хора в поклонение и хваление. Вечерите завършваха с много музика и прослава.

Един от най-силните моменти за българската делегация беше съботната следобедна програма на посвещение. Това бе ключова част за целия конгрес, по време на която участниците трябваха да вземат решения и да подновят своето посвещение на Бог. Но това, което направи тази част специална за нас, бе, че не бяхме просто участници, а автори и организатори на програмата. Тя продължи два часа и включваше слово, призови, песни, молитвена разходка, съвременна хореография, апели. По време на молитвената разходка участниците в двете зали размениха местата си и по пътя вземаха важни решения и се молиха за тях, като на всеки молитвен пост получаваша по един символ, който трябваха да им напомня за взетото решение. Оригиналната съвременна хореография, в която участваха 11 български младежи, интерпретира по интересен начин мотото „Твой ред е“. Това първо сценично участие на подобен форум, остави силен спомен за българската делегация.

Така за нас освен удоволствието от присъствието на конгреса остана и удовлетворението да допринесем за организацията и провеждането му.

Всеки, който е бил на младежки конгрес, дълго след това преживява в душата си отново и отново силните моменти. Преживяванията са зареждащи и променящи сърцето.

Следващият конгрес е след 4 (а не 5) години; все още не се знае къде, но много хора вече го очакват с нетърпение.

Иван Мирчев Николов

да се закълне публично, че приема катехизиса и че ще го спазва във всичките му 21 точки. В случай на отказ трябва да напусне града.

На 12 ноември 1537 г. на групи по десетима гражданите на Женева отиват до църковните разпоредители в катедралата и там с вдигане на десницата приемат прочетената от секретаря клетва. Има и такива, които се съпротивляват, защото републиканското им чувство е накарено. Кои са тези двамата чужденци (Калвин и Фарел), които ги карат да полагат клетва и ги заплашват с изгнание? Приели са ги дружелюбно, дали са им работа, от своите доходи са им осигурили добри заплати, а те вместо уважение и благодарност искат да ги следят и заплашват! Освен това трябва ли да се оказва принуда над свещбата над тези, които са все още католици по убеждение? Жителите на цели улици

като Ро дез-Аман отказват исканата клетва, роптаят на висок глас и гръзко заявяват, че нито ще се закълнат, нито ще напуснат родиния си град по заповед на някакъв си групльо от Франция. Ескалацията на напрежението плаши Градския съвет и въпреки че е на страната на Калвин, той не предприема наказателни действия.

Противниците на Калвин бързо се организират и създават Партия на либертините (партия на свободата), чийто девиз е: „Не искаме вяра без свобода“. Те разгръщат кампания сред народа, като разпалват национализма. Обръщат внимание, че откакто Калвин е спечелил влияние, в града са дошли много френски бежанци и са получили граждански права. Ако това продължава със същите темпове, чужденците ще имат болшинство при изборите и ще управляват Женева. Кампанията дава резултат. Партията печели проведе-

ните на 3 февруари 1538 г. избори за синдици, Сенат и голям съвет. Вече всички държавни институции са срещу Калвин.

Партията на либертините увеличава влиянието си и като представя в Берн кратката изповед на Калвин и Фарел за нарушение на клетвата, която те полагат пред изповедта на вярата в Берн. Стреснати от тенденцията към пълна самостоятелност и независимост на религиозната

участват в дискусиите.

По всичко личи, че Калвин губи битката с религиозния хаос. Но той не е човек, който лесно се предава. Убеден в правотата на своето дело, Калвин свържи в ръцете си неизползвано го този момент духовно оръжие - Причастието. Ще си послужи ли с него и възможно ли е да постигне някакъв резултат при такава ожесточена настройка? Това ще бъде предметът на следващата статия.

П-р Цанко Митев

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова,

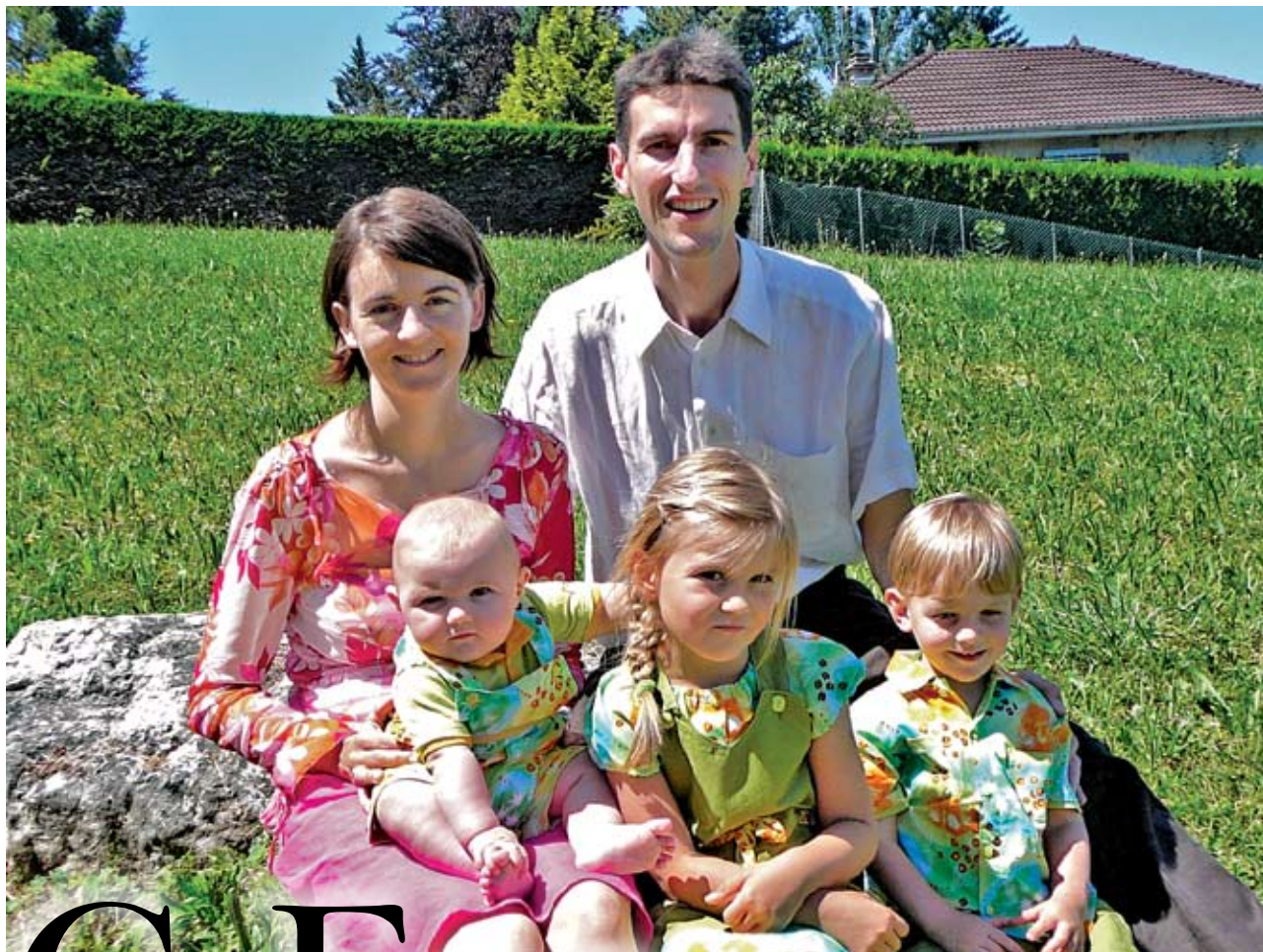
Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: vestnik\_xm@abv.bg

ISSN 1310-8654





# С Бог животът добива повече смисъл и цвят

*Габриел Моне е 39-годишен. Преподавател е по практическа теология в адвентния колеж в Колонж, както и директор на центъра „Жозе Фиголс“ пак там, от 2007 г. От 1993 до 1999 г. е младежки ръководител на Северната федерация във Франция. През 2002 г. основава съвременна църква в Париж: Църквата на надеждата, където работи вече пет години. Женен е и има три деца.*

*Това е твоето второ посещение в България. Можеш ли да споделиш впечатленията и преживяванията си? А също и твоето преживяване от лагера?*

Първият път, когато пристигнах в България, бе, за да изнеса лекции за една седмица в София. Този път не беше толкова академично, а в планината. Благодарение на това мога да оценя различните страни на вашата родина - града и природата - и това е много хубаво. Но освен всичко и хората не ме оставиха безразличен. Намирам, че българите са понякога резервирани при първите контакти, но много задълбочени и привлекателни. Усетих истинско уважение към грузия и към Бога, както и една духовна жажда, която наистина радва. По време на този лагер, който имах удоволствието да преживея, усетих младите, изпълнени с щастие и заразяващо приятелско отношение.

*Ти си работил с младите много години. Кои са най-важните им нужди, на които църквата трябва да отговори?*

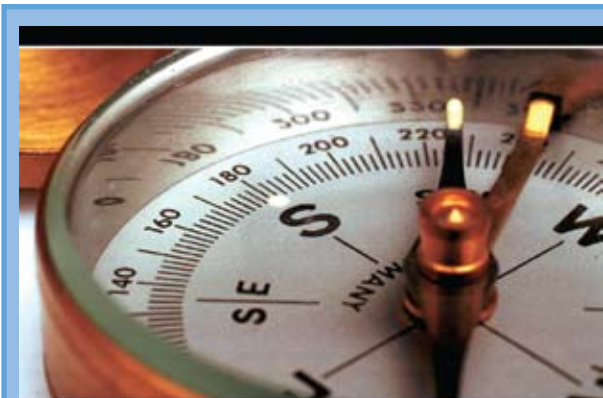
Мисля, че младите имат нужда църквата да предлага не само знания за Бога (въпреки че това е полезно), но също и духовни, и човешки преживявания. Трябва да допринесе да се направи разликата в живота. Ако хората, които идват на църква, не живеят по-различно и по-пълноценно от невярващите, младите ще имат твърде слаб интерес да я посещават. Една от най-важните ни задачи е да им съдействаме да осъществят връзка с Бога. Но извън това те имат също и нужда да създадат човешка мрежа от взаимоотношения. Да си член на Църквата на адвентистите не премахва всичките ти проблеми, но допринася да живееш различно, със спокойствие и надежда. Да създадеш мрежа от приятели в рамките на местната църква, но също и в дейностите на по-широките събирания - именно това съдейства младите да осъзнаят, че с Бог животът добива повече смисъл и цвят. Те не очакват

съвършени хора в църковната общност, но личности ангажирани и автентични, с качества, а също така и със своите ограничения. Хора, с които могат да се идентифицират и заедно да следват Исус!

*Сподели с нас опита си с Църквата на надеждата. Как започнахте и как работите?*

Църквата на надеждата се роди по мое убеждение с цел да предложи една общност, която да се разбира добре със съвременното младо секуларизирано население на Париж. Тук не става въпрос за компромис и моделиране спрямо света. Не! Просто беше необходимо да се вземат предвид нуждите на хората, които ни заобикалят. Църквата трябва да съдейства всеки да може да живее с Бога, който спасява и променя. Не сменихме основата, а формите. Нашите адвентни вярвания остават, но се опитваме да ги споделяме по разбираем начин с приятелите си. След като дефинирахме декларация за мисия и ясни ценности, изградихме начално ядро от 20 човека. След няколко месеца подготовка и осмисляне на визията, започнахме съвременни богослужения, създадохме домашни групи, развихме служене, адаптираме към всеки църковен член без изключение, свидетелствахме пред нашите близки и ги канихме.

Понякога съм питал младите дали канят приятели в църквата. Отговорът често беше не. Защо? Защото те са повече или по-малко удовлетворени от това, което преживяват в нея, но им е неудобно да канят други хора. Нашата постоянна идея беше: това, което преживяваме в църквата, да бъде адаптирано и за посетителите: посрещане с нещо за пиене и хапване, съобщенията, съвременното хваление, проповядването на теми, свързани с неща, които вълнуват младите в момента, и т.н. По-кратка, но по-пълна и винаги колкото се може по-добре направена програма в събота. Опитахме се да имаме силно



а сега  
**НАКЪДЕ?**

Да ни изяви Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. Еремия 42:3

За всички, които желаят да чуят библейската истина.

Безплатно библейско кореспондентно училище.

Първо ниво (начинаещи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"

Второ ниво (напреднали) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"

Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел.: 052/ 33 33 99; Email - kbk@abv.bg

**A W R**

**Световно адвентно радио  
„Гласът на надеждата“**

**Всекидневни предавания на български език**  
Сутрин: 8-9 ч. на честота 6145 kHz  
(49-ви метрови сектор на къси вълни)  
Вечерни предавания няма.

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462  
E-Mail: awr\_bg@abv.bg

**Адрес:** Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив  
**Забележка:** Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdbdg.net и оттам в „Адвентно радио“.

екзистенциален подход към Библията и вярата и това беше положително, тъй като църквата се разви. Видяхме кръщения и нараснахме почти до 100 души по време на богослужение след 4, 5 години. Можяхме също да видим хора, щастливи от църквата си, хора ангажирани и променени и едно процъфтяване, което се надявам да не престане! Не на последно място църковната общност има доста влияние и в Интернет. Като се започне от седмичния бюлетин и се завърши с директното излъчване на богослуженията. На разположение са и многобройни ресурси.

*Как съвременната църква трябва да посрещне и отговори на постмодерния човек? Има ли нужда да променяме нещо?*

Струва ми се, че съвременната църква не бива да се обръща навътре към себе си, но към онези, които не познават Исус Христос. Тя не съществува преди всичко за себе си, а за Бога и за това да Го направи познат на света. Мисията ѝ е да дава духовна опитност на своите членове и на тези, които все още не са такива. А едно духовно преживяване е едновременно и ходене във вярата (нарастващо успоредно с познанието), също и въпрос на взаимодействие с Бога и с ближния (нарастващо успоредно с развиването на връзката). Нашият свят е жаден за автентичност и духовност. Църквата има като мисия да отговори на това! От друга страна, имам убеждението, че не съществува един-единствен модел за църква, който може да се приложи навсякъде. Макар че нашите вярвания са еднакви във всички адвентни църкви, животът им може да варира, за да може в края на краищата хората да бъдат докоснати. Това може да зависи от вярващите, които съставляват църквата, или от онези, които се опитваме да докоснем чрез нашата вест.

Не трябва да се прави богослужение по един и същи начин, ако болшинството са млади или не толкова млади, ако са хора от града или хора от село и т.н. Ако ние самите имаме нужда да се променяме непрекъснато чрез Христос, за да можем по-добре да Го следваме и да приличаме на Него, колко повече това се отнася за църквата, която е необходимо непрекъснато да се развива и променя, за да отговори по-добре на мисията да изгражда учениците, които Бог ѝ дава.

*Интервюто взе Теодора Николова*